

[Albrechtsen]

stor en andel er det, man dermed har fremskaffet?

Jeg vil godt bede om, at vi får diskussionen over på det konkrete plan, og at ministeren dropper alle disse polemiske og usaglige bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Bjørn Elmquist og hr. Kofod-Svendsen, at det faktisk var ministeren, der sagde, at vi slog plat på sultsituationen i Afrika ved at ville have en åben debat om det her. Det er jo dér, niveauet er lagt.

Så skal jeg fortælle hr. Bjørn Elmquist, som sagde, at det var uhørte angreb, at vi er nogle få i dette folketing, som i det sidste år har rejst denne diskussion. All right, som alting, der er indviklet – for det er dette her jo – kan det godt være, at den er blevet rejst på lidt forskellig måde, men vi har været præsenteret for uhørte angreb hver gang. Hver gang vi har rejst dette problem herinde, har vi fået en dyngge af argumenter imod. Det er ikke første gang, ministeren er ude at sige, at vi slår politisk plat af situationen. Det er det, der er baggrunden for, at vi får en meningsudveksling her, som kan være lidt hård.

Så vil jeg sige generelt – og det er også til hr. Kofod-Svendsen – at politik er både simpelt og forfærdelig indviklet. Den værste manipulation, som politikere kan udføre over for vælgere, er enten at bilde dem ind, at det kun er simpelt, at det ikke er indviklet, eller, når vælgerne som i denne situation kan se, at der er et simpelt svar, nemlig at det er nødvendigt at sige ja til øget hjælp og nødvendigt at få en langsigtet indsats, så at dyngge til, dyngge dem ned med en masse komplicerede betragtninger om, at dette er så kompliceret. Det er det sidste, jeg anklager ministeren for, nemlig at han kommer med alle disse komplicerede betragtninger, hver gang vi har fået chancen for at udnytte den klare forståelse, der er i befolkningen for, at det er nødvendigt at gøre noget.

Helle Degn (S):

Jeg synes, vi skal komme lidt videre. Tørke og krig og underudvikling, ser vi, giver sult. Det ser vi i dag, hvor over 150 millioner

mennesker er ramt af sultkatastrofen i de afrikanske lande. Alene tallet 150 millioner mennesker, som udenrigsministeren også nævner, fortæller os, hvor stort katastrofens omfang er.

De afrikanske landes konstante og voksende import af fødevarer tyder på, at der er et permanent underskud af mad i Afrika, og tyder også på en skæv fordeling af de tilgængelige fødevarer. Hungerkrisen er der, og den afspejler en mangfoldighed af problemer, som dette kontinent kæmper med. Der er både brug for en nu-og-her-indsats og -aktion, og der er brug for en mere langsigtet indsats.

Eksemplet Etiopien minder os om vores ansvar. Derfor er det dejligt at se den opbakning, som befolkningen giver de private hjælpeorganisationer. Men jeg tror også, at alle ved, at denne nu-og-her-indsats ikke kan stå alene, for sender man ris eller korn i dag, skal man huske, at man også skal sende noget i morgen, i næste uge og til næste år.

Vi synes også, at man skal gå til roden af problemerne for at medvirke til at løse dem. Det afrikanske kontinent er i ganske alvorlig grad ramt af det økonomiske tilbageslag. Bytteforholdet er blevet væsentligt forringet i u-landene. Samtidig hermed ser vi en befolkningsudvikling, som forøger problemerne, og vi ser i mange af landene manglende jordreformer og fordelingspolitik. Vi ser et sammenbrud i deres egen landbrugspolitik, og sidst, men ikke mindst, ser vi, hvor katastrofalt det kan gå, når mennesker uden den nødvendige viden eller omtanke griber ind i det økologiske kredsløb.

Af alle disse grunde må den indsats, der skal lykkes, sættes ind og bygge på mange elementer. Vi skal både gennem internationale samarbejde og internationale organisationer, gennem den direkte indsats via projekter land til land og gennem de private hjælpeorganisationer yde en indsats for den fælles overlevelse.

Man kan spørge, om den danske bistandsindsats skal ændres – med en større vægt lagt på fødevarereproduktionen og en mindre vægt lagt på industrialiseringen og også en mindre vægt lagt på sundheds- og uddannelsesindsatsen.

Vi mener, at der med den bistandspolitiske prioritering, som folketinget tog stilling til efter Ole Bang-udvalgets arbejde, er lagt en